

Sag C-353/01 P

Olli Mattila

mod

Rådet for Den Europæiske Union og
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Appel — aktindsigt — afgørelse 93/731/EF og 94/90/EKSF, EF, Euratom —
undtagelse med hensyn til beskyttelsen af offentlige interesser for så vidt angår
internationale forbindelser — delvis aktindsigt«

Forslag til afgørelse fra generaladvokat P. Léger fremsat den 10. juli 2003 I - 1076

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 22. januar 2004 I - 1097

Sammendrag af dom

1. *Annulationssøgsmål — Fællesskabets retsinstansers kompetence — fuld prøvelsesret —
påbud til en institution — ulovlig
(Art. 230 EF)*

2. *Appel — anbringender — anbringender og argumenter, som blot gentager det for Retten påberåbte — afvisning — bestridelse af Rettens fortolkning eller anvendelse af fællesskabsretten — formaliteten*

[Art. 225 EF; Domstolens statut, art. 58, stk. 1; Domstolens procesreglement, art. 112, stk. 1, litra c)]

3. *Rådet — Kommissionen — aktindsigt i disse institutioners dokumenter — afgørelse 93/731 og 94/90 — undtagelser fra princippet om aktindsigt — afslag på en begæring om aktindsigt i et dokument uden forudgående undersøgelse af, om der skal gives delvis aktindsigt i oplysninger, der ikke er omfattet af undtagelserne — ulovlig — afhjælpning af en manglende begrundelse under den administrative procedure — ulovlig (Rådets afgørelse 93/731; Kommissionens afgørelse 94/90)*

1. Inden for rammerne af den retlige kontrol, der bygger på artikel 230 EF, har Fællesskabets retsinstanser ikke kompetence til at meddele påbud. Derfor afvises en appel, hvorved der er nedlagt påstand om, at Rådet og Kommissionen opfordres til at tage deres holdning op til fornyet overvejelse og give appellanten aktindsigt eller i det mindste delvis aktindsigt i de pågældende dokumenter efter tilbageholdelse af de afsnit, der måtte betragtes som skadelige for Det Europæiske Fællesskabs internationale forbindelser.

(jf. præmis 15 og 16)

elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand. De krav til begrundelsen af appellen, som fremgår af de nævnte bestemmelser, kan således ikke anses for opfyldt, når appelskriftet blot gentager eller nøjagtigt gengiver de anbringender og argumenter, der er blevet fremført for Retten, herunder de anbringender og argumenter, der var støttet på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt har afvist at lægge til grund. Imidlertid kan retsspørgsmål, som Retten har behandlet, diskuteres på ny under en appelsag, såfremt appellanten bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af fællesskabsretten. Hvis en appellant nemlig ikke således kunne basere sin appel på anbringender og argumenter, som allerede havde været fremført for Retten, ville appelproceduren blive berøvet en del af sin mening.

2. Det fremgår det af artikel 225 EF, af artikel 58, stk. 1, i Domstolens statut og af artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke

(jf. præmis 25-27)

3. Rådet og Kommissionen er forpligtet til i medfør af henholdsvis afgørelse 93/731 om aktindsigt i Rådets dokumenter og afgørelse 94/90 om aktindsigt i Kommissionens dokumenter samt i henhold til proportionalitetsprincippet at undersøge, om der skal gives delvis aktindsigt i oplysninger, der ikke er omfattet af undtagelserne. Såfremt der ikke er foretaget en sådan undersøgelse, skal et afslag på aktindsigt annulleres, da det er behæftet med en retlig fejl, selv om det ud fra Rådets og Kommissionens forklaringer under sagen for Retten og karakteren af de omtvistede dokumenter måtte antages, at den retlige fejl ikke havde haft nogen betydning for resultatet af de to institutioners vurdering.

De proceduremæssige garantier, der udtrykkeligt er fastsat i afgørelse 93/731 og 94/90, ville miste deres effektive virkning, såfremt Rådet og Kommissionen først kunne oplyse den berørte om begrundelsen for at give afslag på delvis aktindsigt under sagen for Fællesskabets retsinstanser, ligesom dette ville gribe alvorligt ind i den berørtes rettigheder, som bortset fra særlige tilfælde indebærer, at enhver bebyrdende afgørelse skal begrundes med henblik på at give den berørte oplysninger, der er tilstrækkelige til at fastslå, hvorvidt afgørelsen er korrekt eller behæftet med en mangel, således at dens lovlighed kan anfægtes.

(jf. præmis 30-32)